

олови листи бостанското плашило и отпътува за Марсилия.

О, Сждба! Сждба! Ти нацапа лицето ми с калъ, а слѣдъ туй ме изми съ одеколонъ! О, Сждба! Вѣчна и неумолима капризнице, вѣчна присмѣхулнище . . .

Вампиръ.

(Жътварска балада)

Угасна деньтъ и звѣздицитѣ ясни
Затрепкаха тихо въ небесния сводъ.
Ахъ, колко тѣзъ чакани нощи сж красни,
Подиръ день прѣкаранъ вѣвъ трудъ и вѣвъ потъ..

Заспаха жетвари дълбоко и мирно,
Навсѣкждѣ хъркане чува се вечъ,
Вѣтреца срѣднощенъ въ полето обширно
Разнася тѣзъ звукове громки далечъ.

Заспало е всичко... Но ето изкочи
Отъ снопитѣ сѣнка и трѣгна напредъ.
Заспалитѣ хсра полека прѣскочи,
Внимателно тя се огледа наврѣдъ.

Разпрѣсналъ огрѣлия мѣсечко мрака,
Потъналъ въ сребро е цѣлъ божия свѣтъ.
Ей съ нѣколко скока тя стигна чардака
И още веднажъ се озърна назадъ.